

Egodocument vol zelfspot en ironie

Plaats: De Harmonie, Leeuwarden. **Gebeurtenis:** solovoorstelling 'Document'. **Tekst en spel:** Sanne Vogel. **Vormgeving:** Robin Vogel. **Belangstelling:** 120 toeschouwers.

LEEWARDEN - Het meisje dat in 2008 huilde bij Pauw & Witteman. Actrice Sanne Vogel. Met dat televisiefragment opent ze haar poëtische theatermonoloog 'Document'.

Ontwapenend verhaalt Vogel over haar familie. Drie generaties komen aan bod. Een bijna onwaarschijnlijke geschiedenis die wordt gekenmerkt door armoede, ziekte en een erfelijk kankergen dat een slagveld achterlaat.

Wat een sentimentele draak had kunnen zijn, wordt in de handen van Vogel een egodocument vol zelfspot en ironie. De tragiek krijgt vleugels door het spreken in de derde persoon, de

naïeve verteltrant, de aandoenlijke dansjes en de directe gedichten uitgesproken via een antieke microfoon. En niet te vergeten de filmmuziek van Perquisite.

Maar ook de oogstrelende vormgeving geeft lichtheid aan de ondraaglijkheid van het verhaal. In een veld vol boekteksten staat een gigantische boom. Tegen de achterwand worden melancholieke natuurbeelden geprojecteerd waarin bomen prominent aanwezig zijn. Immers haar vader was een populier, Papa was a rolling stone, Vogel zelf was een treurwilg, Joline, Joline. Hoofd in de wolken, voeten in de aarde.

In de eindscène ontdoet dit eigenzinnige talent zich van haar uitbundige theaterkostuum. In een onderjurk staat ze naakt voor ons. Ze is niet bang voor tranen. Ze toont ons de schoonheid van verdriet. Maar ook de troost van de verbeelding. In volle glorie.

GOOITSEN EENLING